

DE WIJK DE WERELD 2019-2020: BEIJUM

ACTIVITEITENVERSLAG

Thuiszitten, buiszitten
familiezoomen en koffieskypen
met schermogen en schrale handen
in steeds schonere huizen
waar de dagen almaar dichter
naar elkaar gekropen
de eigen kleur verloren
versmolten met elkaar.

Overtollig verveelvet
als stilzitkilo's afgezet
rond heupen en dijnen
terwijl fietsen roestend
in de regen staan.

We hebben ons gered
met zelfkapkapsels
en lockdownhobby's
met zwaaien naar burens op balkons
van wie de deuren gesloten, maar
gordijnen open bleven.

Er waren veel mooie momenten
maar toch...
we verlangen hartstochtelijk terug
naar ons oude normaal.

Wijkbewoner Willy Koolstra won de gedichtenwedstrijd 'Thuis in Beijum' die we tijdens de intelligente lock-down organiseerden, en opende de uitgestelde voorstelling met dit passende gedicht.

INTRODUCTIE

De Wijk De Wereld verbindt een wijk en haar bewoners op sociale en artistieke wijze aan de kunsten en de Stadsschouwburg. We willen de wijk laten zien door de ogen van alle verschillende mensen die er wonen. We geven een artistieke vorm aan hun blik, in tekst, beeld, muziek of dans. Intiem en aanraakbaar, maar ook abstract en vervreemdend. Zo zetten we de deur open naar elkaars verhalen en ervaringen van het leven in de wijk.

De Wijk De Wereld duikt ieder jaar samen met een club van professionele theatermakers, muzikanten en choreografen een wijk in van Groningen. We brengen de buurt samen via kunst en cultuur, om elkaar te ontmoeten en verhalen met elkaar te delen. Samen met de wijk maken we muziek en (dans)theater en alles daar tussen in. Ook gaan we naar voorstellingen en organiseren we optredens in de wijk. Maar we blijven niet alleen in de wijk. We geven de verhalen en talenten uit de wijk een bijzonder podium. Na een aantal maanden van kennismaking met elkaar en verschillende cultuurvormen, maken en repeteren in de wijk, nemen we samen met de wijkbewoners een week lang de Stadsschouwburg over, om alle ervaringen en verhalen te delen met de rest van de stad.

De Stadsschouwburg wordt het **thuis** van de wijk. Het theater als het decor van de verhalen uit de wijk. Een week lang krijgt de buurt de sleutel om de schouwburg en haar verborgen plekken te vullen met verhalen uit de wijk. We maken een montagevoorstelling van theater, muziek, beeld, dans, spoken word, etc. Deze wordt uitgevoerd door bewoners, ondersteund door professionals. De wijk én de rest van de stad komt op bezoek om kennis te maken met de bewoners en hun bijzondere verhalen. *Normaal gesproken* wordt het publiek verdeeld in zes groepen van 35 personen die met een gids (een bewoner uit de wijk) gedurende 2,5 uur een route door de hele Stadsschouwburg aflegt langs verschillende performances (die plaatsvinden in de orkestbak, de vloer, kleedkamers, foyers, etc.) die onze makers met bewoners hebben gemaakt (en soms ook mee uitvoeren). Er wordt dus op allerlei verschillende manieren een podium gegeven aan bewoners en hun verhalen, gewoontes, tradities en dromen.

Maar... dit jaar was het Coronajaar. Hoewel in eerste instantie veel onmogelijk leek, bleek DWDW veerkrachtig met nieuwe ideeën, alternatieven en oplossingen. Soms praktisch (we stellen de voorstelling uit naar eind augustus), maar ook inhoudelijk (balkonsessies tijdens de intelligente lock-down, een 1-op-1-theater in de wijk en de nieuwe voorstellingsvorm).

Hoe zag dit bijzondere seizoen eruit in de Groningse wijk Beijum? Wat hebben we ondernomen, hoe kreeg de voorstelling vorm, hoe was de voorstellingsweek in de Stadsschouwburg en wat nemen we mee naar de komende seizoenen?

1. Activiteiten in de wijk

Vanaf december 2019 zijn we de buurt ingetrokken, met toen nog het idee op dezelfde manier te werk te gaan als de voorgaande (coronavrije)jaren. Half maart kwam hier verandering in en pasten we onze activiteiten aan op de intelligente lock-down die toen door de overheid werd uitgeroepen.

1.1 December t/m 18 maart

December tot en met maart stonden in het teken van research en ontmoeting. We spraken buurtwerkers en onderzochten de sociaal-geografische structuur van de wijk. Deze maanden hebben we veel in de wijk georganiseerd en uitgevoerd om zoveel mogelijk bewoners te ontmoeten en met hen te ontdekken wat er onder wijkbewoners en in de wijk speelt. Via een oproep in de wijkkrant, sociale media en posters en flyers door de wijk nodigden we iedereen die nieuwsgierig was uit voor onze eerste informatiebijeenkomst in activiteitencentrum Trefpunt. Hier kwamen ongeveer 50 wijkbewoners op af.

We namen onze intrek midden in de wijk in De Wegwijzer waar ook de bibliotheek gevestigd is. Aan hetzelfde plein zit buurthuis het Heerdenhoes, waar we geregeld in en uit liepen en bewoners en buurtwerkers spraken.

Verder vond plaats:

Sleuteloverdracht en lancering magazine

Op 3 maart organiseerden we net als voorgaande jaren een officiële sleuteloverdracht in de Stadsschouwburg. Bewoners van zowel de vorige editie – in de Korrewegwijk/De Hoogte - als deze editie waren uitgenodigd om scènes van de vorige editie mee te maken en de sleuteloverdracht van de oude wijk aan de nieuwe wijk. Schouwburgdirecteur Nynke Stellingsma sprak de mensen toe, evenals de Groningse wethouder van cultuur, Paul de Rook. Ook lanceerden we het magazine dat we gemaakt hadden van DWDW 2019, met daarin een terugblik en interviews met deelnemers. Onder het genot van hapjes en drankjes ontmoetten de oude en de nieuwe buurt elkaar.

Voorstellingsbezoeken

Het idee was om een aantal voorstellingen te bezoeken in de Stadsschouwburg en voorstellingen te programmeren in de wijk. Vanwege Corona is het bij één voorstelling gebleven: *George & Eran: Hoe ik talent voor het leven kreeg*.

In de Korrewegwijk zou een voorstelling plaatsvinden die gemaakt was door oud-deelnemers. We zouden er heen met de nieuwe wijk, maar vanwege Corona werd ook deze voorstelling geannuleerd.

Geannuleerd: Theatrale wijkwandeling: Ontmoet de makers van DWDW

En toen was het de beruchte 17 maart en kondigde het kabinet n.a.v. de oplopende Corona-besmettingen maatregelen aan die tot een intelligente lock-down leidde in heel

het land.

Alle wijkbewoners die geïnteresseerd waren zouden meelopen met de wijkwandeling die we georganiseerd hadden op 19 maart. In verschillende groepen zouden bewoners naar plekken in de wijk lopen waar één van onze makers zichzelf zou voorstellen aan de hand van optredens en hapjes en drankjes.

Ook zouden we de week daarna een grote dansworkshop organiseren van onze choreograaf Juersson Hermanus.

Corona

Er was niks aan te doen: we moesten pas op de plaats maken, de wijk uit en net als de rest van het land vanuit huis met ons team online in beraad over hoe nu verder. Hoe konden we in verbinding blijven met de wijk? En wat betekende het voor de voorstelling die in juni zou plaatsvinden? Ondanks dat veel zaken lang onduidelijk bleven en de maatregelen in de theaters steeds veranderden, zijn we niet bij de pakken neer gaan zitten.

We stelden de voorstellingsdata uit naar eind augustus en gingen aan de slag met wat er wel mogelijk was in de tussentijd.

1.2 April t/m juni - Intelligente lock-down

In april, mei en juni bedachten we alternatieve mogelijkheden om met bewoners in contact te blijven. We realiseerden ons dat onze hoofddoelen van verbinding, contact, aandacht en het vooruitzicht iets moois met elkaar te maken in deze tijd juist van groot belang werd. En dus ondernamen we een aantal mooie dingen die pasten binnen de richtlijnen van het RIVM.

Online Foto-expositie 'Thuisblijvers'

We vroegen de Nederlandse fotograaf Nienke Maat bewoners te fotograferen op de drempel van hun voordeur. De foto's exposeerden we online via onze socials, met een klein interview erbij dat een inkijkje gaf in het lock-down-leven van de bewoners.

Balkonsessies

I.s.m. SPOT organiseerden we muzikale balkonsessies op verschillende plekken in de wijken waar we met DWDW tot nu toe waren geweest. Met een LED-wagen en geluidsinstallatie gingen we langs bij voornamelijk ouderenflats om met de bewoners te zingen, dansen en bingo te spelen. Prominente Groningse zangers, zoals Frank den Hollander traden voor de bewoners op.

Gedichtenwedstrijd

We riepen bewoners uit Beijum op om een gedicht te schrijven en in te sturen voor onze poëziewedstrijd 'Binnengedichten'. De winnaar, Willy Koolstra, opende met haar gedicht de voorstelling eind augustus.

Wijklied en clip

Net als voorgaande jaren maakten we weer een wijklied en een clip. Stadsdichter Renée Luth schreef de tekst, Remko Wind de muziek en Izaline Calister zong het in. Op 1,5 meter afstand filmden we verschillende bewoners op diverse plekken in de wijk. De clip werd veelvuldig gedeeld op de socials. Zo bleven zowel de bewoners als DWDW op een positieve en bemoedigende manier zichtbaar.

Eén-op-één-theater *De kijkdoos*

Vanaf het moment dat we niet meer allemaal thuis hoefden te blijven trokken we met ons zelfbedachte en gebouwde minitheater de wijk in. In dit intieme één-op-één-theater konden 1 tot 3 bezoekers vier weken lang coronaproof genieten van live muziek, theater, poëzie en verhalen. Publiek en artiest werden door plexiglas gescheiden. We programmeerden zowel professionals als lokaal talent. In de ochtenden klassieke muziek van o.a. Annette Scholten en Allard Goossen, in de middag een kinderprogramma met o.a. dichter Kasper Peters en in de avond theater met o.a. de Noorderlingen en Bab Ad-daar. Lokaal talent was er van o.a. de zangtalenten van de Beijumse Sandy Goeree en operazanger Willem.

We stonden met de theaterwagen op verschillende plekken in de wijk en vrijwel alle voorstellingen van ieder tien minuten waren uitverkocht. Zo raakten we weer in contact met de wijk, gaven we artiesten de mogelijkheid weer op te treden en maakten bewoners weer theater en muziek mee. In totaal trok *De kijkdoos* ongeveer 150 betalende bezoekers.

*'Hoera!!! Na 3 maanden weer het theater in. Privé concert van Annette Scholten op haar *Lame Sonore*. Ontroerend prachtig. Wat een cadeau om dit te mogen genieten. Bedankt @De wijk de wereld!'*

bezoeker Marleen

'Het was vandaag een mooie dag. In alle vroegte toog ik naar Beijum om daar met Annette Scholten een serie mini concertjes te geven van 10 minuten in het mini theatertje van De Wijk De Wereld. Voor deze gelegenheid schreef ik een drieluik en een verhaal over de stilte. Een goede vriend en behept met een bijzonder mooie stem sprak de proza in zodat we het af konden spelen tijdens de muziek. Het was natuurlijk spannend of alle stukjes in elkaar zouden vallen en met een klein beetje angstzweet maar vol goede moed stapten we de theaterkeet binnen. We streken, plukten en improviseerden 10 minuten lang een ode aan de stilte. Wonder boven wonder bleek alles in evenwicht te zijn en hebben we het publiek en onszelf geraakt. Iedere 10 minuten kwam er weer een nieuw publiek bestaande uit één of twee mensen. Het verrassende is dat het voelde alsof je in Carré stond te spelen. '

Allard Gosens

'Het was een mooie ochtend, woensdag 10-6-2020. Wat een bijzonder initiatief!! Dank je wel, iedereen die dit heeft mogelijk gemaakt van de @dewijkdewereld. Dank aan het

publiek. Van 9.00 tot 12.00 gaf ik mini optredens aan 1 persoon tegelijk in de prachtige 'mini-schouwburg-wagen', maar het voelde als een theater vol'

Annette Scholten

1.3 juni t/m augustus – maken, repeteren en de voorstellingsweek

Half juni konden we weer voorzichtig plannen maken voor de voorstelling die eind augustus in de Stadsschouwburg zou plaatsvinden. Het werd al snel duidelijk dat we moesten afwijken van onze normale voorstellingsvorm die bezoekers door het hele gebouw leidt langs verschillende plekken en performances van bewoners. In die voorstellingsvorm bewegen er 230 mensen in verschillende groepen tegelijk door elkaar, langs elkaar en met elkaar door de hele Stadsschouwburg: onmogelijk in tijden van Corona. We stonden voor de uitdaging de intimiteit van onze voorstelling te behouden, maar wel op gepaste afstand. We besloten in klassieke opstelling met 1,5 meter afstand tussen bezoekers een montagevoorstelling te maken in de grote zaal. Hoewel de bezoekers niet meer van plek naar plek bewogen, bleef het uitgangspunt van de voorstelling hetzelfde: op het podium zouden verschillende performances van de makers in elkaar overvloeien en zo de diverse verhalen van Beijum verbeelden. Zou het artistiek gezien overeind blijven op deze manier? Dat was een van de spannendste uitdagingen voor ons team. Corona of niet, we wilden de balans, die voor ons zo belangrijk is, tussen sociaal en artistiek belang bewaken. Niet alleen verbinden, maar ook een kwalitatief hoogwaardige voorstelling over Beijum en haar bewoners maken. Schouders eronder dus, en met goede moed en de juiste instelling van onze theatermakers aan de slag: maken en repeteren!

Repetities

Hier werd de meeste tijd van deze periode aan besteed. Onze makers zijn aan het werk gegaan met de bewoners. Samen maakten en repeteerden ze voor hun onderdeel van de voorstelling. Er gingen zes makers aan het werk met verschillende groepen en uitgangspunten.

1.4 Eind augustus – de voorstellingsweek

24 t/m 30 augustus was de Stadsschouwburg dan eindelijk van de wijk. We hadden vier dagen de tijd om de verschillende performances aan elkaar te monteren tot een mooie voorstelling. Een klein beetje gekkenwerk was het wel, maar nadat de generale repetitie ons op de zwakke punten had gewezen wisten we de voorstelling de goede kant op te krijgen met dank aan het team, de onvermoeibare techniekmannen en het vertrouwen van de makers. Maar vooral het vertrouwen van de wijkbewoners was doorslaggevend. Zij hebben zich overgegeven aan de sneltrein waarin we zaten en waren bereid mee te bewegen om tot het mooiste resultaat te komen.

De Stadsschouwburg zou weer voor het eerst na een half jaar publiek ontvangen.

Ongeveer 100 bezoekers per voorstelling, die vijf keer gespeeld werd.

Wat maakten de makers met de bewoners en wat was er te zien tijdens de voorstelling?

De voorstelling

Vijf theatermakers maakten samen met bewoners vijf performances van ongeveer vijftien minuten. Deze scènes vormden de kern van de montagevoorstelling. Die werden “aan elkaar gespeeld” door een andere groep burens die korte sketches opvoerden tussen deze performances door.

Als bezoeker van de voorstelling werd je in de entreehal ontvangen. Wat strikter dan men gewend is van DWDW, waar het eerder vaak een gezellige verzameling van veel verschillende mensen buiten op het plein was. Nu moesten de Corona-vragen gesteld worden aan alle bezoekers en mochten ze een voor een op afstand naar binnen. Maar het viel niet erg op dat er striktere maatregelen golden, dankzij de solo's van de dansers die op de route naar de zaal dansten voor het publiek dat langskwam, en de foto-expositie van fotograaf Marc Knip. Hij portretteerde de stille krachten uit de wijk. Ook kreeg de bezoeker een speciaal linnen DWDW-tasje; een goodie bag met o.a. het programmaboekje, lekkernijen en de Beijumer wijkkrant. Eenmaal geplaatst in de zaal werden de bezoekers direct de Beijumer sfeer ingetrokken. De balkonnetjes –vroeger bezet door de rijkste mensen, tegenwoordig zit er niemand meer- werden bevolkt door een aantal burens die met elkaar kibbelden over van alles en nog wat en de bezoekers welkom heetten in ‘Beijum’. De voorstelling kon beginnen.

Wat maakten de makers?

Artistiek leider Karin Noeken heeft bij aanvang van DWDW een aantal makers benaderd om de editie van 2020 in te vullen. Makers met verschillende achtergronden en werkwijzen, die we verbonden aan een groep bewoners. Iedere maker ging op eigen wijze met hun groep aan de slag in de wijk. Allemaal hadden ze een ander uitgangspunt, een andere thematiek, die ze samen met de bewoners op theatrale en muzikale wijze onderzochten. Op basis daarvan ontstond materiaal waarvan de performance werd gemaakt.

Philipp Cahrpit

Waar zit het kind verstopt in de volwassene? Hoe blijf je spelen? Waarom ben jij groot en ik klein en wat betekent dat? Philipp onderzocht het spelenderwijs samen met de zevenjarige Sabrina uit Eritrea. Het resultaat was een vrolijke beeldende choreografie waarin de klik tussen Sabrina en Philipp duidelijk te zien was. Philipp is heel gelijkwaardig met Sabrina aan het werk gegaan. Onder begeleiding van de dramaturg zijn ze in een grote gymzaal gaan spelen, van tikkertje tot acrobatiek. Sabrina had veel ideeën, van koprollen tot karate vechten, die in de performance kwamen. Ze beeldden samen uit hoe het is om te groeien en hoe groot voor klein kan zorgen, maar ook andersom. Uit haar concentratie, begrip en aanwezigheid op het podium bleek al snel dat Sabrina veel talent had.

Haar ouders en twee broers, drie jaar geleden naar Nederland gevlucht, kenden het theater in Nederland niet. Ze waren nog nooit in de Stadsschouwburg geweest. Op de première waren ze eregast, kregen ze een rondleiding en de mooiste plekken in de zaal. Ze waren geëmotioneerd en betoverd door wat ze zagen en heel trots op Sabrina. Ze

vroegen na afloop of Sabrina dit kon blijven doen, ook als DWDW naar een andere wijk trekt. Nu is ze zowel met Philipp als met een van onze andere makers, Nina Wijnmalen, een andere voorstelling aan het maken. Haar 12-jarige broer wilde na het zien van de voorstelling graag met muziek aan de slag. Er is een piano en pianoles voor hem geregeld vanuit DWDW.

Lotte Lohrengel

Dé vrouw van Beijum, die bestaat natuurlijk niet. Maar theatermaker Lotte Lohrengel was wel nieuwsgierig: wie zijn de vrouwen van Beijum? Waar komen ze vandaag en waar voelen ze zich thuis? Wie zijn de moeders van Beijum en wie was hun moeder? Aan de hand van deze vragen heeft ze samen met de Beijumse Marjolein, Mimouna, Hannah en Elies een ontroerend stuk gemaakt waarin persoonlijke verhalen werden gedeeld in een decor van lange witte doorzichtige gordijnen. Die dienden om ofwel een baby mee te wiegen, ofwel als hoofddoek, ofwel als kleding. In verschillende talen werden wiegeliedjes gezongen. Hannah deelde hoe het is een baby'tje te verliezen en Mimouna hoe het is ver van het Marokkaanse dorp waar je moeder woont te leven. Imker Marjolein vertelde over de rol van de moeder in een bijenvolk en Elies zocht naar haar bestaansrecht als vrouw naast haar moederzijn en vrouw-van zijn. Ze kregen het voor elkaar ondanks de soms zware onderwerpen een ontroerende lichte performance neer te zetten met veel humor, waardoor het publiek de vrouwen moeiteloos in hun hart sloten.

'Ik had voor de voorstelling een heel persoonlijke tekst geschreven en was onzeker over de grammatica. Ik ben Marokkaans-Frans en voel me vaak belemmerd, schaam me soms zelfs, omdat ik niet perfect in het Nederlands kan uitdrukken wat ik voel en denk. Ik weet dat ik meer kan dan ik laat zien. Maar mijn tekst werd zo warm ontvangen, als kunst, als poëzie. Door dat vertrouwen van de groep en de manier waarop Lotte werkt, is er iets in mij geopend dat ik niet vaak met anderen durf te delen. Onze groep was als een goede mayonaise: alle ingrediënten en verhoudingen klopten.'

-Mimouna

Nina Wijnmalen en Bab Ad-daar

Beeldend choreograaf Nina Wijnmalen werd gekoppeld aan de Syrische groep Bab Ad-daar, opgericht door oud-deelnemer van DWDW Ahmad Abdulwahab. Samen met hen maakte ze een verstilde beeldende performance over droombeelden van Damascus. Niet over hoe de situatie daar nu is, maar hoe het er kan zijn. Zo gaven Valerio, Timme, Yara, Abdul, Abdo, Sanam en Pourya een beeldende en muzikale inkijk in de poëtische ziel van de Arabische cultuur.

'Nina moest met weinig informatie en zonder professionele groep een stuk in elkaar zetten, er waren taalproblemen en weinig tijd, maar uiteindelijk is daar iets heel moois uit voortgekomen. We hebben veel gerepeteerd en het echt samen gedaan. Het is ook echt een

heel goede scene geworden, op het toneel voelde het al goed, maar toen ik de gefilmde opnames zag, aaah, toen werd ik nog blijer. De muziek, de beelden, beweging, het spel, toneelbeeld, alles is heel mooi samengekomen.”

- Abdul

Peerke Malschaert

‘We zijn jong én oud, we zijn gelukkig én ongelukkig, we zijn mannelijk én vrouwelijk en dat allemaal in één persoon. We omarmen dat waar we ons voor schamen, maken het de nieuwe norm en plaatsen het middels de kostuums op een voetstuk.’

- Vera, Daan, Esther, Roos, Darius en Lisa

Het is tijd voor nieuwe normen. Tijd om een veelzijdiger beeld van onszelf te laten zien, aldus theatermaker Peerke Malschaert. Samen met Beijumers Vera, Daan, Esther, Roos, Darius en Lisa maakte ze een performance over de rol van kleding in het vormen van je identiteit. Een aantal van deze jongeren woont begeleid.

Ze werden tijdens hun maakproces geholpen door mode-antropoloog Aynouk Tan en ontwerper Gerda Schepers. De groep was al snel zeer hecht en deelden persoonlijke verhalen met elkaar. N.a.v. deze verhalen werden kostuums ontworpen die eigenschappen van de jongeren verbeelden. Een thema waar Lisa bijvoorbeeld veel mee bezig is, is overgave. Samen met Gerda maakte ze een kostuum van een badpak waar overal haar uitgroeide. Daan worstelt met zijn mannelijkheid en vrouwelijkheid. Hij maakte een kostuum van een tutu, gecombineerd met een mannelijk bovenjasje waar hij zich tijdens de performance uit worstelde. Esther, een jonge moeder, droeg een cape die volledig was volgeplakt met speelgoed. Tijdens de performance kwam ze op met de cape, knoopte deze voor het publiek los en liet hem achter. Voor haar een statement dat ze meer is dan alleen een jonge moeder.

Zo kwamen alle jongeren op het nummer ‘Human’ van Zevdaliza het toneel op en liepen als op een catwalk over het podium. Aan het einde werd de zelfgemaakte clip op dit nummer getoond, waarin de jongeren door Groningen lopen in hun bijzondere outfits. Het statement was duidelijk.

De performance wordt doorontwikkeld voor Jonge Harten Theaterfestival in Groningen.

“Ik woon begeleid in Beijum en een van mijn begeleidsters was gevraagd of ze jongeren kenden die aan een theaterproject mee wilden doen. Zo kwam het bij mij terecht. De optredens waren gaaf. Voor we opkwamen, stonden we tien minuten in een gangetje te wachten, dat vond ik superspannend. Maar op het podium viel alles weg. Ik ga mijn ding doen en plezier hebben, dacht ik. Ik was ook helemaal niet blij dat het voorbij was, ik mis de groep zo erg en het gevoel van samen iets maken, de hele sfeer, even een andere wereld, echt heerlijk! Dus ik ben heel blij dat we het stuk nog een keer op Jonge Harten mogen doen.”

-Vera

Juersson Hermanus

Dansen, wat is dat eigenlijk? Choreograaf Juersson leerde met deze groep dat iedereen een andere manier van bewegen heeft en dat dat op een bijzonder mooie manier samen kan komen in dans. Samen met Beijumers Celuc, Merel, Sanne, Julia, Valerio, Willy, Patricia, Esmeralda en Femke maakte hij een choreografie over hoe je met elkaar in contact komt als je in eerste instantie verschillend lijkt, hoe je elkaar soms even kwijt bent en weer kunt vinden. De leeftijden liepen uiteen; de jongste was 11 en de oudste 67. In plaats van iedere danser hetzelfde te willen laten bewegen, keek Juersson goed naar ieder zijn eigen manier van bewegen. Die manier lichtte hij uit, waardoor elke danser prachtig vrij bewoog met steeds meer zelfvertrouwen.

Vormgever Janco van Barneveld maakte een lichtsculptuur die tijdens de dans naar beneden kwam en de verbindingen tussen de verschillend bewegende bewoners verbeelde.

“Ik ging in eerste instantie aan het werk met de groep van Lotte Lohrengel. Maar ik ben van mezelf een heel onzeker persoon en de thema’s die Lotte wilde behandelen raakten me te diep, dat was een stapje te ver voor mij. Lotte zag dat ik goed kon bewegen en heeft me toen aan Juersson Hermanus voorgesteld. Hij was met zijn groep al een paar weken aan het repeteren, maar gelukkig pakte ik het best snel op. Ik vond het een fijne groep, ik werd gelijk opgenomen en dansen past ook goed bij me. Het is de allereerste keer dat ik zoiets heb gedaan en voor de optredens was ik echt misselijk van de zenuwen. Bij de volgende optredens voelde ik me al veel beter en aan het eind vond ik het zelfs jammer dat het voorbij was. Dit was echt een overwinning voor mij: ik stond daar toch maar mooi. Dat was ook een belangrijke reden om mee te doen met De Wijk De Wereld: mezelf vooruit te helpen, die faalangst kwijtraken. Ik heb Karin gelijk gezegd dat ik volgend jaar weer mee wil doen haha.”

- Patricia

Karin Noeken

Karin ging aan de slag met een groep burens die gerust Beijumers van het eerste uur genoemd kunnen worden. Zij waren de ‘lijm’ tussen de hiervoor beschreven hoofdcènes. Samen met Fredy, Christianne, Hanneke, Ron, Celuc, Arjan, Marie-Josée, Lenie, Kasia, Anna, Elin, Ina, Merel en Johannes maakte Karin korte sketches en kleine inkijkjes in de dagelijkse gang van zaken in Beijum, of in wat er achter de gordijnen gebeurt en niet zo snel in de spotlights. Merel bijvoorbeeld; een getalenteerde speelster, maar door haar psychiatrische problematiek niet altijd in staat te geven wat ze in huis heeft. Met de juiste begeleiding durfde ze het aan. Merel nam samen met haar geleidehond uiteindelijk overtuigend het podium en zong een bevrijdend mooi ‘pretty me’ voor het publiek.

Marie-Josée, een Congolese dame uit de wijk die bekend staat om haar kookkunsten, deelde haar favoriete recept met het publiek. Ze werd geholpen door haar enthousiaste buurmeisje Elin.

Een ander voorbeeld is Ron. Hij woont al jaren in Beijum, vlakbij zijn moeder Ina die ook meedeed. Ron werkt als schoonmaker in de Stadsschouwburg en omschrijft zijn ervaring als volgt:

“Ik werk zelf in de Stadsschouwburg, dus ik had altijd al veel contact met de groep van De Wijk De Wereld. Ik woon zelf in Beijum, dus ik dacht voor deze editie: dan meld ik me aan als gids. Dat was nog voor de corona, toen het team nog een voorstelling oude stijl

voorbereidde, met optredens door het hele gebouw. Toen die vorm kwam te vervallen en er geen rondleiders meer nodig bleken, werd er gevraagd of ik dan een scène zou willen spelen. Nou, dat leek me wel wat. Ik heb een aantal weken gerepeteerd, maar vond het allemaal wel erg spannend. Ik heb namelijk behoorlijk plankenvrees. Maar ik ben er al met al redelijk doorheen gekomen en ik vond het ontzettend leuk om te doen. Maar ik heb er verder geen acteerambities aan overgehouden haha.”

-Ron

Het laatste voorbeeld dat niet mag ontbreken is Johannes. In Beijum zit werktheater Kraack: een theaterwerkplaats voor mensen met het syndroom van Down. DWDW heeft nauw contact gehad met deze groep en Johannes durfde het aan om tijdens de voorstellingen de directeur te zijn van de Stadsschouwburg. Op zijn eigen wijze, gewapend met passende hoed en das, heette hij alle bezoekers bij binnenkomst vrolijk welkom en wenste ze een mooie avond.

Na afloop

De voorstelling werd vijf keer gespeeld. Normaal gesproken (als er geen Corona is) is er na afloop van de voorstelling een groot feest op het podium in de schouwburg. Daar komen het gemêleerde publiek (uit de wijk en de rest van de stad, jong en oud, vaste theaterbezoeker en nieuw publiek) en de artiesten uit de wijk samen, wordt druk nagepraat en uiteindelijk altijd uitbundig feest gevierd. Misschien was het meest teleurstellend van alles wel dat dit niet mogelijk was. Hier komt alles van DWDW samen. Maar gelukkig konden mensen elkaar alsnog ontmoeten na afloop dankzij het terras dat buiten gebouwd mocht worden. De gemeente dacht mee en maakte voor deze gelegenheid een uitzondering. Zo ontstond alsnog, weliswaar Corona-proof en dus op gepaste afstand, een beetje het gevoel van voorgaande jaren: ontroerd en verrast publiek onthaalde de spelers enthousiast en borrelden gezellig met elkaar na.

“Ik was echt onder de indruk. Ik had verwacht dat het qua thematiek een beetje een herhaling van de vorige editie zou zijn, maar dat was totaal niet het geval. Het was veel abstracter en het niveau vond ik ook verrassend hoog, al miste ik af en toe de link met Beijum een beetje. Maar er zaten stukken bij waarvan ik dacht: wow, wat is dit goed!”

- Marieke

2. Cijfers

Het is lastig impact meten in deze vreemde Corona-tijd. Het is überhaupt al lastig, want hoe meet je een ervaring? Toch vinden we het belangrijk in de gaten te houden dat we zo divers blijven als we ambiëren en een steeds groter en diverser bereik krijgen in de wijk waar we zitten. Maar cijfers doen er in deze DWDW-editie eigenlijk niet toe.

Ter vergelijking: vorig jaar deden er meer dan 150 wijkbewoners mee en bereikten we nog eens ongeveer 300 wijkbewoners met de voorstellingen (220 bezoekers per voorstelling, waar zowel de wijk als de stad en bekenden van de spelers op afkomen). Dit jaar moesten we de grens van 50 deelnemers aanhouden om de gezondheid te waarborgen en mochten er 80 bezoekers per voorstelling naar binnen. Qua getallen was DWDW 2020 dus niet wat we gewend zijn, niet waar we naar streven. Maar we realiseren ons dat het gezien de tijd waarin we nu leven ontzettend belangrijk is dat we zijn doorgegaan, dat we mensen hebben bereikt, verbindingen hebben gelegd, verschillende verhalen hebben uitgelicht en mensen een uitingsmogelijkheid en podium hebben gegeven, dat er kunst gemaakt en meegemaakt is en, misschien wel het belangrijkste: dat er contact was. Zo bezien was de impact van deze editie wellicht groter dan ooit.

Inmiddels zijn we, nog steeds onder rare omstandigheden, de volgende wijk aan het verkennen: Vinkhuizen. Ook buiten de stad slaan we onze vleugels uit. We trekken voor het eerst de provincie in: naar het dorp Kantens op het Hogeland, het eerste dorp waar de versterkingsoperatie vorm gaat krijgen. We zullen zoveel mogelijk belangrijke dingen blijven maken binnen wat mogelijk is en blijven zoeken naar mooie en geschikte vormen om verhalen zichtbaar en hoorbaar te maken. De Wijk De Wereld is maatwerk en vooral mensenwerk en dat blijft het, ook in tijden van Corona.

